

**Szívemet tetted szamaraddá,
Cirénei Simonoddá, Arimátiai
Józsefeddé, Uram**

VIA MALA - VIA DOLOROSA - VIA BEATA

LELKI HÓDOLÁS - 2026

Budaörs

2026 húsvét harmadnapján

REFORMÁTUS INTROITUS A SZEMÉLYES CSODÁHOZ

NAGYHETI LELKI ÍRÁSOKKAL

2026 nagyhetén, húsvétján a gyönyörűre csiszolt zsoltárdallamot és szöveget énekelte újra és újra a lelkem: ÚTAID, URAM, MUTASD MEG,/HOGY EL NE TÉVELYEDJEM. Először még nem értettem szívemnek ezt a makacs egyzsolttáros hangulatát, ragaszkodását Kálvinunknak és református hitünk népének kedves konfessziós énekéhez, a 25. zsoltár második versszakához. Majd lassanként, húsvét másnapjára kivilágos-kivirradatra értelmet kapott ez is. Hiszen a zsoltárindító szavak **lelki iránytűként** állították szívemet célirányba: SZÍVEMET HOZZÁD EMELEM/ÉS BENNED BÍZOM, URAM!

2026 nagyhetén, húsvétján azt a különös transzformációt, átváltozást éltem meg, amit eddig ilyen intenzív folyamatában még soha: **a passió az egykori és egyszeri események részesévé tett bennem lejátszódó belső történetként**. A jeruzsálemi bevonulás virágvasárnapjától a feltámadott Úr Jézus üresen hagyott sírboltjáig. Az égi-földi ragyogásig, amiben Urammá lett újra, és belső lélekhorizontomon fénylett föl a Hajnalcsillag a legszemélyesebben mindörökre. Nem tudom, miért e különös belső passió. Azt sem, hogy miért éppen most. (Talán ez lesz utolsó nagyhetem? - Egyedül a lelkek Ura tudja).

Jó 25 éve tette feladatomná Ő, hogy megírjam és a Magyar Rádió Református Adásában műsorba kínáljam fel passiójátékomat, **ÁLDOTT LÉGY GYŐZTES ÁLDOZAT - Victor quia victima** címmel. És idén éppen 60 éve, egy malmői svéd templomban belső látomással átéltem megtérés-élményem után annyiszor, de legalább hatvanszor jártam végig a passió útját, éltem bele magamat a passió jeleneteibe, de így még soha. **Eddig kívülről befele éltem bele magam annyira, amennyire emberileg lehet, a szenvedéstörténetbe. Most kívülről egészen belém költözött, amennyire lehet emberileg, s az enyémmé lett.** És ez óriási, lényegi különbség. Most állt össze bennem **totális Szentlélek rivaldafényben** Urunk szenvedéstörténete, az üdvözítés történet nagy stációinak a legszemélyesebb üzenete és valósága: annak látomása, miként változtatta át Ő az emberi **via malat**, a rossz utat, az egyéni bukácsolások, elbukások, kegyelmi talpra állítások legszemélyesebb útjait **via beatava**, boldog úttá - bennem. Most éltem át enyémként az igaz istenbölcsélet fogalmazását: **PRO NOBIS - PRO ME! ÉRETTÜNK - ÉRTEM!** Ő, Jézus fordította át a pusztulásba vezető széles utat az üdvösségre vezető keskeny úttá - javamra is. És tette ezt, Megváltó Uram az Ő via dolorosájával, szenvedésútjával, töviskoronás emberarcával, szenvedés, és emberi gyalázó indulatok, mérhetetlen igazságtalanságok közepette szótlán tűrésével, kitáguló, elcsodálkozó tisztaság szemeivel. Rácsodálkozva népére, a politikai és lelki hatalom úrhatnám percembereire, a Barabást szabadító mérhetetlen téves népítéletre, amikor **világtörténeti érvénnyel megbukott a közönséges utcai filozófia: a nép szava Isten szava!**

És szinte átzúdultak rajtam az átformáló **VIA DOLOROSA** súlyos pillanatai. Éjszaka és nappal belső szemeim előtt végtelenszer újrapiörgő eseménysorokként arcok, bűn torzította és együttérzés könnyeivel megmosott arcok, a nincsen itt, mert feltámadott örömhírétől átragyogott női arcok, tanítványi Feltámadott-fürösztötte, boldogságpírban úszó arcok. Közöttük láttam magamat, állandó lélek-térdeplésben, boldog leroskadásban, majd a mennyei kristálytenger-kristálytengely felé forduló Lélek-fény áztatta szívvel. Átélttem: spirituális élménnyé, igenné és ámenné formálódik bennem a világtörténelem legnagyobb csodája: **a via malat via beatava** változtatja szent misztériumként a **Via Dolorosa** megszentelő és megszentelt gyötrelme, Megváltónk lábnyomában. Hirtelenséggel **Árva Bethlen Kata** naplójának sorai idéződtek fel emlékezetemben: ÉDES JÉZUS, TIÉD VAGYOK.

NÉKED ÉLEK, NÉKED HALOK. LÉGY JÉZUSOM ÉLETEMBEN, LÉGY JÉZUSOM HALÁLOMBAN. LÉGY JÉZUSOM FELTÁMADÁSOMBAN. LÉGY JÉZUSOM AZ ÖRÖK ÉLETBEN. MINDÖRÖKKÖN-ÖRÖKKÉ SZENT ATYÁD ELŐTT VALÓ ÖRVENDEZÉSEMBEN. ÁMEN.

Az itt következő írások ennek az **ontológiai, égig-érő, ég-ígérő** (Szeles Sándor) fordulatnak, szív mélyig hatoló intenzív hódolásnak a bizonyosságai. Annak, hogyan formálta át a Feltámadott Úr Jézus, az én életemnek is Ura, szívemet az Ő szamarává, Cirénei Simonjává, Arimátiai Józsefévé. **Gyalogjáró lelki metamorfózisban, újra élt első és végtelen metanoia-ban, megtérés-sorozatban.** Mert nálam járt ezen a nagyhéten Lelke és Igéje sátorával, Nála jártam. Vele voltam 2026 nagyhetének és húsvétjának boldogító pillanataiban, amikor az idő horizontja, a szekundumok kitágultak **tőlem-Hozzá személyes végtelenné.** Ebben a belső horizonttágulásban, végtelenre nyíló lelkületben és lelkesültségben, **lélekvirágzásban** fogantak spirituális vallomásaim, amelyek a pozsonyi *Felvidék.ma* online hasábjain és a kolozsvári *Agnusradio.ro* blog oldalán is megjelenhettek. Most zarándokutam örök "szuvenirjeiként" nyújtom át Testvéreimnek, Jézusban barátaimnak ezeket. Kálvinista lelki himnuszunk, a 25. zsoltár mellé még ezekkel a szép mai énekvers sorokkal:

**Szívem zeng a nagy csodáról,
Krisztusról, ki nálam járt.
Megtudtam, hogy énmiattam
Golgotán halt kínhalált.
Igen, én is zengek Róla
S térdre hullva áldom Őt,
Szentekkel majd együtt, Nála
A kristály-tenger előtt**

**Elveszett voltam, halál várt,
Bűnben éltem céltalan.
Boldogságot nem találtam,
Úztem bár, de hasztalan.
Igen, én is zengek Róla...**

**Összezúzott testem, lelkem
Elgyengült, s így bűnösen
Két kezébe roskadtam le,
S Néki adtam életem.
Igen, én is zengek Róla...**



Nemzeti metanoia, nemzeti megtérés a nagyböjt és a nagyhét legnagyobb hívása és kihívása Magyarországon és a Kárpát-medencében.



Ma a mi zaklatott országunknak és népünknek nem gyűlöletre, féligazságokra, vagy tiszta hazugságokra, hanem **gyógyító Igazságra van szüksége**. Az Egre! Őt nagy nemzeti megtérésben fogadhatjuk be, egyénileg és közösségileg. **Nélküle hazánk, jövőnk végzetes irányba sodródik**. Mi az Örökkévaló meghívottjai vagyunk. Hitben új irányt, örök horizontot látunk magunk előtt Krisztusban, Igéjében, Egyházában és a teremtett világban.

Térjünk hát e **nagyböjti** időszakban az milliárd módon Jelenlévő **Örökkévalóhoz, Krisztus által, Lelkének világosságában!**
Imádkozzunk nemzeti gyógyító metanoiákért és megtérésekért!

KRISZTUS FELZENGI AZ ÉLETET

SZÍVÜNK ÉS A KOZMOSZ ONTOLÓGIAI FORDULATA A FELTÁMADOTTBAN



POZSONY IS, KOLOZSVÁR IS FELZENGI AZ ÉLETET:
JÉZUS FELTÁMADOTT

Egy személyes és egy közösségi IMA MÁRA

Uram, Jézus! Meghajlok előtted életem 'sanyarú hetének' súlya alatt. Köszönöm, hogy nem hagysz magamra sorsom olykor fémhideg valóságában. Te látod életem 'oxidált' lemezeit: a karcolásokat, az ütésnyomokat és mulasztásaim rozsdáját. Kérlek, érintsd meg létem anyagát feltámadásod leheletfinom Lélek-érintésével! Ne vedd el a múltam karcolásait, de töltsd meg azokat dicsőséged fényével. Add, hogy belső világom ne csak hordozza a fájdalmat, hanem életté és lélekké formálja ezeket a Te kezében. Húsvéti vivace ritmusoddal szítsd fel olykor pislákoló hitemet, hogy ne csak nézzem a feltámadásodat, hanem benned élve én magam is új teremtéssé váljak. Ámen.

Feltámadott Urunk, Mindenség Királya! Hálát adunk Neked, hogy Te vagy a történelem Ura, aki a digitális kor sötét helyzeteiből is kivezeted népedet az áldó világosságra. Köszönjük, hogy nemzetünk nagypéntekjei után Te mindig adtál húsvéti hajnalt, és megőriztél minket a Kárpát-medence történelmi viharában. Kérünk, gyógyítsd meg korunk 'isten-homályait' és 'ember-fogyatkozásait'! Add, hogy közösségeink ne csak technológiai hálózatok, hanem élő, szeretet-alapú otthonok legyenek. Áraszd ki húsvéti, világméretű áldásodat családjainkra, nemzetünkre és az egész teremtett világra. Ámen.



SZÍVEM ÉS A MINDENSÉG ONTOLÓGIAI FORDULATA A FELTÁMADOTTBAN
BL

Köszöntő Kárpát-hazai Olvasóimhoz Itáliából

Hadd kezdjem ezt a cikkemet kissé szokatlanul, egy Olvasóinkhoz címzett levéllel:

„*Én vagyok a feltámadás és az élet: aki hisz énbenem, ha meghal is, él*” (János 11,25)

Kedves Magyar Barátom, Keresztyén Testvérem a Feltámadott Úrban!

Húsvét titka nem a múltba révedő emlékezés, hanem a **jelenünket átíró valóság**. Kívánom Neked, hogy ezen az ünnepen is tapasztald meg azt a „**kozmikus vivacét**”, azt a nagy örömet, amelyről talán éppen ezen a húsvéton tanulhatod meg: az élet mindent átjáró valóságára, egyszerűségére, szépségeire,

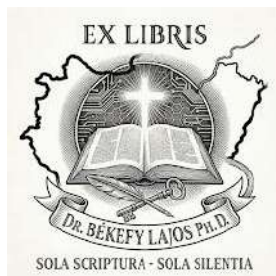
fájdalmasan is felejthetetlen csodáira és éltetésére mindannyiunknak nagyon vigyáznunk kell.

Amikor az élet nehéznek, szürkének és „fémhidegnek” tűnik – mint néha Josua Boesch megmunkált rézionjai –, jusson eszedbe: **a Feltámadott érintése olyan, mint a leheletfinom lélekrezdülés, a virágszirmok láthatatlan, de reggelre csodát formáló kinyílása.** Ő sem tünteti el sorsod karcolásait, de formával, illattal vonja be őket, **"Isten-balzsammal"**, és a legkeményebb emberanyagot is képes lélekké nemesíteni.

Kívánom, hogy napjaink szörnyű háborús zajaival, a vérrel, könnyel, árva és özvegyprodukáló szörnyű óráival és áldozataival soha meg nem békülő, imádságos szívvel halld meg a „Halleluja” tiszta hangját. Lelkedben ébredjen fel egy más, valóban új világ megteremtésének eltökélt vágya, amely Krisztus üres sírjánál vette kezdetét. Ma, kétezer év múltával és amíg az Ő akaratából *lesz vetés és aratás, hideg és meleg, nyár és tél, nappal és éjszaka* (1Mózes 8,22), folytatódják földi időnk minden napja benned is a Feltámadott szavával: *Békesség néktek!* (János 20,19). Legyen ez a húsvét és szívedbe gyökerező emléke mindannyiunk számára a belső szabadság, a közösségi (családi, házi, egyházi, nemzeti) derű és a megmaradás bizonyosságává!

Krisztus feltámadt – valóban feltámadt!

Imaáldásokkal, 58 év boldogító hittapasztalatával



A Feltámadott múlt, jelen és jövőidejűsége

Mostani ünnepkörünk és ünneplésünk is bizonyítja: a feltámadás, még inkább a Feltámadott Úr Jézus nem a múlt emléke, hanem a **jelen és a jövő realitása**. Média zajban, napjainkban is zajló, a II. Világháború vége óta a közel 200 háború véres-könnyes mindenapjaiban és az elmagányosodásban vergődő embervilág számára a Feltámadottal való találkozás jelenti a „lelki horizontot”. A felülemelkedést ezeken a borzalmakon és a **hitbeli horizonttágulást**, amikor a halál árnyéka helyett az élet fénye árad szét törhetetlenül planétánkon és szívünkön. Ez **személyes szinten** a belső szabadság megélését jelenti a Krisztussal való közösségben. **Közösségi szinten** a virtuális tér helyett a **szerelem-alapú kapcsolatok gyűlöletgyógyító napi újraalkotását**. **Nemzeti szinten** a magyar a magyarnak farkasa vadkorszak

elmúlását, az önbecsülés és egymás tisztelete újjászületését a Kárpát-medencében és szűkebb otthonunkban. *Univerzális szinten* pedig Krisztus győzelmét jelenti a gonosz és pusztító erők, a nemzeteket leminősítő erőszak felett, s a meg nem haló remény állhatatosságát a történelem viharainak és a mesterséges intelligencia kora bizonytalanságainak közepette is.

Vivace, az öröm húsvét örök alaphangja

Mindez olyan erős és szinte felfoghatatlanul értékes **emberiség-útravalója a Feltámadottnak, és a feltámadásnak, mint abszolút páratlan történelmi novumnak**, hogy ehhez egyedül a vivace, az éltető életöröm kitörő dinamikája illik. Ez húsvét alaphangja!

Húsvét az új teremtés nyitánya. Nem csak *Dvořák* "Újvilág" szimfóniájáé, hanem az egész teremtett világ, az egész kozmosz alapintonációja. Talán az "elveszett paradicsomban" (*John Milton*), az Édenben lehetett ilyen örömnitány hallható, amit még a kert fái között sétáló Úr és a megszeppent Ádám-Éva pár is **elgyönyörülve** fülelt. Ez az öröm nem statikus, hanem dinamikus, ezért vivace. Olyan lendülete van, mint a világalkotó Úr szavának: *Legyen - világosság! És lett* (1Mózes 1,3). Hiszen **a feltámadás napjától fogva az emberiség nem csupán „túlél”, hanem a Feltámadott erejével formálhatja a valóságot - önmagát, környezetét, életét, együttélését, jövőjét.** A digitális kor eszközeit (blogok, online rádió, e-könyvek) arra használhatjuk, hogy ezt a **„kozmosz, világderítő evangéliumot”** tudatosítsuk és továbbadjuk.

Életerő zendül a létfenntartó Igékből

A halál legyőzése a feltámadásban és a Feltámadottban nem csak biológiai, hanem **ontológiai győzelem**. Minthogy a húsvét nem ér véget hétfőn, hanem a történelem végéig tart: *Én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig* (Máté 28,20). Ezért vigyük magunkkal a **feltámadás-Vivace létújító, átritvizáló lüktetését, taktusváltását** életünk hétköznapijaiba. **"Krisztus feltámadt – valóban feltámadt!" – ez a digitális korban is felhangzó végső és egyetlen érvényes válasz mindenfajta kis és nagy nihilizmusra.** A **Krisztus-minőség ontológiai fordulata**, az új élet reménye és megvalósíthatósága szólal meg az Igékből. A *kozmosz győzelemről*: „Én vagyok a feltámadás és az élet...” (János 11,25). Ez a mindennél erősebb személyes és egyetemes garancia. *Az Új Világ kezdetéről*: „Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az...” (2Korinthus 5,17). Ez támasztja alá a „minőségi változást” a létezésben. Ebből fakad a *győzelmi kiáltás*: „Halál, hol a te fullánkod?” (1Korinthus 15,55).

Krisztus felzengi az életet

Gyönyörűen és igazán írt erről a református presbiter Ady: „*Krisztus feltámadt, hirdetik a harangok... / S a régi nóta, a régi ének / Újra felzengi az életet*” (Húvét)

emlékezés). Erről áradtak az "ötödik evangélista", *J. S. Bach-nak a lipcei evangélikus templomból kihullámzó szimfónia akkordjai*, a *Húsvéti oratóriumban*, ami maga a zenei vivace egyik csúcsa. A trombiták harsogása és a szaladó hegedűfutamok azt a „szent sietséget” és kirobbanó energiát közvetítik, amellyel az asszonyok futottak a sírtól. Digitális korunk „pörgésére” adott isteni válaszent ez nem kapkodás, hanem **célirányos öröm**.

És amikor még az anyag is átlényegül, átlelkesül

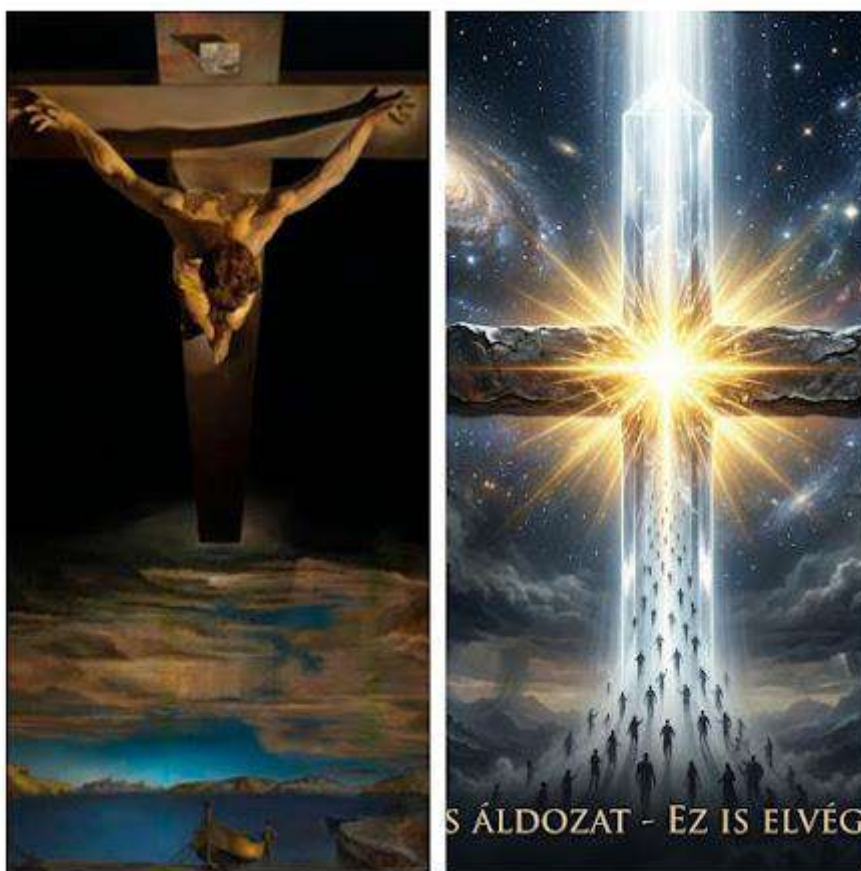
Református hittestvérünk, a svájci lelkész-aranyműves Josua Boesch ikonjaiban – ahol a durva fém, a láng és az arany találkozik – tökéletes vizuális párhuzam fedezhető fel az „anyagszerűség” (a mi rögzös, sanyarú valóságunk) és a „leheletfinom lelkiség” (az isteni érintés) között Feltámadott-fémmunkáiban. Az ünnepi *vivace a puritán kálvinista Boeschnál* nem zajos ujjongás, hanem az az izzás, ahogy a szívünkben az anyag átlényegül reménnyé, mert *"ez a kincsünk cserépedényekben van"* (2Kor 4,7). Anyagba öntött prédikációiból megtanulhatjuk: a feltámadás nem elvont dogma, hanem a **létezés új szövete és szintje**. Ezt az egykori kedves evangélikus diakonissza, Túrmezei Erzsébet lenyűgöző egyszerűséggel fogalmazta meg: *„Kereszted rögzös, nehéz útja mentén / Megállok néha, s térdre hullok én. / S az út porában, bűnöm sarában / Keresem arcod tiszta csillagát”* (Keresztednél).

Két fohász, egy személyes és egy közösségi

Uram, Jézus! Meghajlok előtted életem 'sanyarú hetének' súlya alatt. Köszönöm, hogy nem hagysz magamra sorsom olykor fémhideg valóságában. Te látod életem 'oxidált' lemezeit: a karcolásokat, az ütésnyomokat és mulasztásaim rozsdáját. Kérlek, érintsd meg létem anyagát feltámadásod leheletfinom Lélek-érintésével! Ne vedd el a múltam karcolásait, de töltsd meg azokat dicsőséged fényével. Add, hogy belső világom ne csak hordozza a fájdalmat, hanem életté és lélekké formálja ezeket a Te kezében. Húsvéti *vivace* ritmusoddal szítsd fel olykor pislákoló hitemet, hogy ne csak nézzem a feltámadásodat, hanem benned élve én magam is új teremtéssé váljak. Ámen.

Feltámadott Urunk, Mindenség Királya! Hálát adunk Neked, hogy Te vagy a történelem Ura, aki a digitális kor sötét helyzeteiből is kivezeted népedet az áldó világosságra. Köszönjük, hogy nemzetünk nagypéntekjei után Te mindig adtál húsvéti hajnalt, és megőriztél minket a Kárpát-medence történelmi viharában. Kérünk, gyógyítsd meg korunk 'istenhomályait' és 'emberfogyatkozásait'! Add, hogy közösségeink ne csak technológiai hálózatok, hanem élő, szeretet-alapú otthonok legyenek. Áraszd ki húsvéti, világméretű áldásodat családjainkra, nemzetünkre és az egész teremtett világra. Ámen.

**VILÁGOK, SORSOK
GYÉMÁNTTENGELYE,
KERESZT KRISZTUSA,
KÖSZÖNJÜK NÉKED**



BL

Nagypéntek Jézusa igazi céljához segít mindent

A méltán híres, olykor hírhedett, de különös látásairól ismert és elismert spanyol szürrealista festő, *Salvador Dali* 1951-ben készítette el az 1550 körül keletkezett reformáció kori festmény ihletésére a maga valóságfölötti, mégis teljesen a létvalóságra terhelődő, megragadó festményét a *Krisztus a kereszten* témában. Dali ábrázolásában a glóbusz, a földkerekség fölé magasodó, ég és föld között lebegő kereszten Krisztus alakja teljes súlyával lefele

nehézkedik. A földi gravitáció köti még testileg. A kereszten a vízszintes keresztgerenda az egész földi lét valóságát jeleníti meg: a szögeket, a sebeket, könnyeket, gyötrelmeket, fájdalmakat, amivel földi sorunk meglátogat. A földi lét, a történelmi és a személyes múlt, a jelen minden terhe, a bűnrontás teljes valósága rázuhan a testre-lélekre. Ahogyan ezt János a kereszt alatti gyötrő emlékéről kifejezte: „*Ezt mondta: **ELVÉGEZTETETT! És fejét lehajtván, kilehelte lelkét***” (János 19,30). Az eredeti görög szó, a *tetelesthai* sokkal többet fejez ki. Benne van a *telosz* értelme is: eljutott céljához, beteljesedett.

Mert a kereszten **beteljesedett MINDEN,**

amiért Őt az Atya küldte: „*Nem azért szálltam le a mennyből, hogy a magam akaratát cselekedjem, hanem annak akaratát, aki elküldött engem*” (János 6,38).

Egyetlen földi létezőként elvégezte azt, amiért a földre jött. Teljesen, maradéktalanul. Történelmi egyediséggel, páratlanul. **Célhoz juttatta az Atya akaratát:** győztes áldozatként minden sorsgravitációtól, minden örökletes nyomástól és elrontott döntések ezernyi tévútjáról jött kivezetni Jehósuaként, Szabadítóként mindenkit, aki Rábizza magát. Elvégezte azzal, hogy „*a mi bűneinket maga vitte fel testében a fára...*” (1Péter 2,24). Az **elégtételes halál** teljes áldozati Bárány tartalmával, minden sorszerűség meghaladásának a **győztes végküzdelmével, kozmikus drámájával ott függ a kereszten.**

A nagypénteki keresztkoordinátákból a vízszintes, földi dimenzió fejezi ki a földiség terhét, egyben azt, hogy a függőleges gerendaszál, az égből a földre szegezett vertikális is célba ért. **Isten földi testbe öltöztetett Fia a mennyei erők, az atyai szeretet, irgalom és hűség révén nem maradt a lentiségben.** Nagypéntek minden elégtételével húsvétkor kihozta Őt a halálból, így Őbenne legyőzve, helyére téve minden földiséget, múlandóságot, bűnt, halált a mennyei dimenzió átütő nyitottságával. Mintha Jákób létrája is ott lenne a kereszt függőleges szárában, s ami neki nem sikerült, azt megtette az Atya Fiában: leszállt a földre, hogy **mindent, ami földi, emberi, megemljen az ég felé.** Végtelen istenhorizonttal törve át a földiség végességét, a halál által hamisan lezártak hitetett távlatosságot.

Istenhez emelt világok kiengesztelődő egységesülése Krisztus keresztjén

Ezért a másik képen éppen azt látjuk, hogy az előbb még a földi gravitáció egzisztenciális, történelmi, vallási és személyes mérhetetlen lefele kötöttségét hogyan törí át, emeli kozmikus magasságokba Krisztus, nagypénteki áldozatával. Így a célba juttató keresztthalálával megemelt világok kristálytengelye lett a kozmikus kereszt: „*Én pedig, ha felemeltetem a földről, mindeneket magamhoz vonzok*” (János 12,32). Amiként a két protestáns költő, álmodott Tündérország, Erdély Istenre hangolt lelkületű dalnoka, **Reményik és Ady** érezte és megfogalmazta a szürrealista, mégis valós valóságot: „*A Kereszt:*

a két egymást metsző végtelen, / S Ő a metszőpont: az Élő Isten.” (Reményik Sándor: Pilátus). *„S jött a halál, a szörnyű, néma, / De a keresztfán ott virult a téma: / Szeretni kell, szeretni kell”* (Ady Endre: A szép Húsvét). Vertikalitás, a **kereszt függőleges szára és a horizontalitás, a kereszt vízszintes keresztszára egységének, Istentől elrendelt totális lét-, és megváltás dimenzióinak örök egyesülésével.** Valóban láthatatlan kozmikus, földi, egzisztenciális, személyes élettengely Krisztus fából ácsolt **földi keresztje által a hit keresztje, amely születésünk előttől életünkön át halálunk után is személyes és emberiség tartó kristálytengelyünk.**

Mintha Jézus, a halálon, a végességen, a bűnön feltámadásával győztes Krisztusként, victor, quia victima-ként minden földi keresztábrázolás töredékességén át is ezt az üzenetet küldené Atyjához és volt, mai és leendő földi gyermekeihez: *„Atyám, jelentem: mindent elvégeztem, amit Rám bízta. Az embervilág horizontalitását felemeltem a Te szívedig. Nincs többé szakadék. A híd készen áll.”*

Töviskoronás Fejéhez, átvért Szívéhez emel mindent

Mára már a teljes elégtétellel, nagypéntekkel és húsvétal együtt láttató hit felfedezi: Jézus olyan magasra emeli a horizontot, amilyen magasra csak lehet. **Az Ő Töviskoronás Fejéhez és átvért Szívéhez emel mindent, ami lenti.** Ez a **megváltás paradoxona: a mélység legalján (a halálban) történik meg a teremtett embervilág legmagasabb rangra emelése.** Univerzális úrvacsora jelenésként, a teremtett világ megszentelése, az Édenből kiűzött emberiség visszavezetése az égi Édenbe, Isten Országába. Így az elvégzetetett pro nobis, érettünk, helyettünk, javunkra háromszoros áldozathozatala a keresztút után életmentő híddá lett. **Nagypénteken a kereszt két szára nem csupán érinti egymást, hanem egyé válik. A bűnös emberi horizontalitás beoltódik az isteni vertikálisba.** Nincs többé „lent” és „fent” elválasztva. **A Töviskoronás Király trónja a kereszt, amely egyszerre érinti a sírt és a mennyboltot.**

Nagypénteken Jézus keresztje így vált az örök bölcs atyai terv elpecsételésévé, a minden elvégzetetett véglegesítőjévé. Jézus nem csak a tanítást, nem csak a csodákat, hanem a bűn és a halál totális átláttatását és legyőzését is elvégezte. Így nagypéntek egyben a Fiú engedelmisségének a diadala. A földhözragadt, lázadó embervilágot – benne minket, a digitális kor „pillanatemberkeit” is – Jézus beemelte és felemelte az isteni koordinátákba. Mindenkinek, aki hallja és elfogadja nagypéntek igazi titkát, ott a helye a kristálytengely centrumában, a dimenziók metszőpontjában, az atyai és a jézusi szív kozmikus pulzáló fókuszában. Ezért imádkozunk ma így:

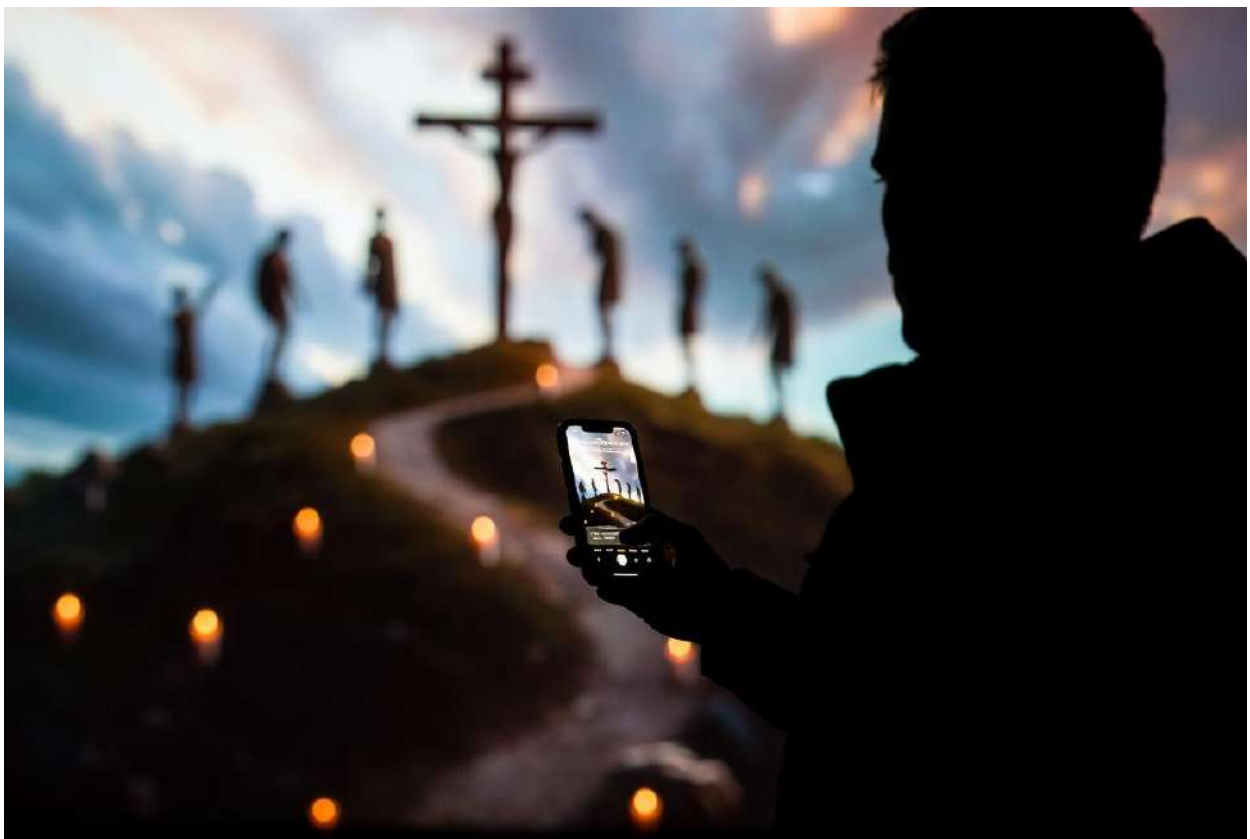
Urunk, Győztes Krisztusunk, köszönjük, hogy nagypénteken nem egy befejezett véget, gyászt, hanem egy **elvégeztetett szabadítást, igazi létkezdésünk örömét és**

lehetőségét kaptuk Tőled. Köszönjük, hogy a Te jelentéstételedd az Atyának a mi felmentésünk, értelmetlen megváltásunk, megújulásunk, tiszta lappal indulásunk biztos reménye. Segíts, hogy napjaink lélekmélyre zúgó, szennyező zajában is meghalljuk ezt az egyetlen, mindent eldöntő szót: **Tetelesthai – Elvégeztetett.** Érettünk, helyettünk, javunkra - pro nobis. Dicsőség Néked Isten Báránya, örökkön örökké. Ámen.

A KERESZTÚT NAGYHETI MÉLTÓSÁGÁÉRT A "KÜTYÜK" VILÁGÁBAN

BL 2026.03.31. Felvidék.ma

[Megosztás a Facebook-on](#)



A 21. században a hitvallás színtere megváltozott: már nemcsak a templompadokban vagy mindennapi tetteinkben, hanem a digitális tér láthatatlan frontvonalain is lehet és kell ünnepelnünk a Feltámadott Urat. És szép, elgondolkodtató bizonyosságát adni hitünknek. A nagyhét a keresztyén ember számára a végső szabadulás zarándokútja.

Csak így és csak ezért nem sanyarú hét, nem fekete hét, vagy a jelentőségéről mit sem tudó pillanatemberkéék egyformán folyó unalom vagy unalomúzó élvezethajszolásának a hete. *Különös digitáliskori paradoxon, ellentmondás: miközben a templomokban a bűn és a halál kötelékeinek Feltámadott Krisztusunk általi szétszakításáról hallunk, a*

zsebünkben lévő okos telefonok algoritmusai napról-napra új, láthatatlan láncokat próbálnak kattintani a lelkünkre.

Az algoritmus nem ismer kegyelmet hétfőn sem

Nagyhét hétfőjén és keddjén az ítélet és a számadás kerül előtérbe. Jön Ő, aki szelídségével, hangtalan-jajtalan tűrésével („*kínoztatott, pedig alázatos volt, és száját nem nyitotta meg*” – Ézs 53,7) ítél meg mindent és mindenkit. Jeruzsálemet és a vallási praktikákat, fanatizmust, a nép politikai királyvárását, tanítványai olykor nagyon téves önképét és versengő önértékelését („*vajon ki nagyobb a mennyeknek országában?*” – Mát 18,1).

Digitális világkorszakunkban az algoritmus is ítélkezik: nem felejt, nem töröl, és könyörtelenül beskatulyáz minket múltbeli adataink alapján, próbálva digitális lábnyomunkat ránk égetni. (Némelykor az emberek is ilyenek. Valaki egyszer ezt mondta nekem, 50 év múltával: „Te nem változtál semmit”. Akkorát tévedett, hogy újabb 50 év kellene ennek cáfolására.)

Mai durván személyeskedő, s még inkább feldúlt életünkben a nagyhét minden mozzanata **metanoia, megfordulás után kiált**. A befékezés, a teljes megújulás után jajdul, mert: „*Bolond, még ez éjjel elkérik tőled a lelkedet, kié lesz akkor mindaz, amit felhalmoztál?*” (Lukács 12,20). Míg a gép azt mondja: „*az vagy, amit eddig tettél*”, a gyorsételek ezt sugallják: „*az vagy, amit ettél*”, a pénzvilág ezt harsogja: „*az vagy, amit bezsebeltél*”, aközben Krisztus ma is szól. Egészen másként! Ő a legnagyobb szabadítás evangéliumát mondja, amit a vámszedők, utcanők füle hallatára közölt: „*menj el, és többé ne vétkezzél*” (Ján 8,11).

Hitünk nemes harca a nagyhét, a keresztút méltóságának megőrzéséért vagy éppen visszaszerzéséért ezzel kezdődik: ne engedjük, hogy egy matematikai képlet vagy szám határozza meg, kik vagyunk, és mire vagyunk képesek.

Hanem egyedül Isten kegyelme: **sola gratia**. Ő, aki Fiát hűségesen elkísérte a Fájdalmak Útján, a Via Dolorosan. S a Koponya hegyen át az üres sír lélegzetelállító fordulatan át az örökkévalóságba emelte. Így pecsételte meg atyai hűsége, s igazolta vissza számunkra a pillanatnyilag felfoghatatlan stációs útszakaszok elrendelt győztes értelmét:

„Mert megölhették hitvány zsoldosok,/ és megszűnhetett dobogni szíve – /Harmadnapra legyőzte a halált./ Et resurrexit tertia die” (Pilinszky János).

Nagycsütörtöki magány a világhálón

A Gecsemáné-kert magánya („*Nem tudtok egy órát sem virrasztani velem?*” – Máté 26,40) ma új optikában jelenik meg: a közösségi média paradoxonaként. Hiszen **milliók „ismerősei” vagyunk a világhálón, mégis soha nem látott elszigeteltségben él a világhálón száguldozó ember**. Ma valósággá vált a „**magányos tömeg**” (D. Riesman) múlt században fellelt fogalma.

A digitális tükörteremben valójában csak önmagunkkal vagyunk „eltelve, nem is ritkán túltelítve”. Márpedig nagycsütörtök az úrvacsora új közösséget alkotó valóságának, az igazi közösségnek és az egymás lába megmosásának, a szabad, önkéntes szolgálatnak, a legmélyebb személyiségápolásnak, testvérgyógyításnak az ünnepe.

Nagypéntek, amikor a maszkok lehullanak

A kereszt alatt nincs helye filtereknek, semmifajta szűrőnek. Ott a valóság van jelen életszerűen, Isten nélkül visszataszító kendőzetlenségében: a szenvedés, az esendőség, de az őszinteség is. Ott összeroppan az „álarcos bál az egész világ” vulgáris okoskodása.

A „norma nélküli, kontrollálatlan önkép” – amit a közösségi média ránk kényszerít – nagypénteken tarthatatlanná válik. Merjük hát nagypéntek mélységeiben is magas méltóságát („A mélységből kiáltok hozzád, Uram!” – Zsolt 130,1) azzal megünnepelni, hogy leteszünk minden maszkot. A digitális maszkokat is. A kereszt nem adatpont, hanem a megváltásra szoruló emberek lényegfelismerő fókuszpontja. Boldogító fordítópont.

Húsvét: van feltámadás a determináltságból

A feltámadás a végső „algorithmus-törő” esemény. A halál törvényszerűségét, a biológiai és fizikai determináltságot törte meg az Ő, az Út, az Igazság és az Élet (Ján 14,6). **Hitünk nem adat, nem is lesz az, hanem esemény. Üdvfogadó esemény.** A Feltámadott Krisztus nem „szoftverfrissítést” végez el a lelkünkön, hanem teljesen új lelki operációs rendszerrel szerel fel minket. Nagyhét végén a kérdés nem az, hogy hány követőnk van (lájka, megosztás), hanem az, hogy **mi kit követünk.**

Az algoritmust, a kütyüinket, amelyek a múltunkba zárnak, vagy a Feltámadottat, aki a végtelen személyes jövőbe hív? A digitális kor minden kísértése ellenére a döntés – és a szabadság is – még mindig a miénk: minél közelebb Istenhez, annál közelebb egymáshoz, és önmagunk megváltott lényegéhez!

Napi imagyakorlat

Reggel, mielőtt mobilunkhoz, laptopunkhoz nyúlnánk, kapcsolódjunk be Isten-adásba lelki önvédelemért,

tisztánlátásért: „Uram, köszönöm a fényt, amely a Te szeretetedből árad. Adj erőt, hogy ma ne az algoritmusok parancsait, hanem a Te akaratodat keressem. Legyen az én figyelmem ma a Te ajándékod, amit nem cserélek fel semmivel. Ámen.”

Napközben is megfogalmazhatjuk a tisztánlátás imáját: „Szent Lélek Istenünk, adj nekem bölcsességet, hogy különbséget tegyek az információ és az igazság, a virtuális látszat és a valódi felebarát között. Legyen a technika az én szolgám, de Te maradj az én Uram. Ámen.”

Este megfogalmazhatjuk a hála és az elengedés imáját: „Uram, leteszem az eszközöket, és leteszem a világ gondjait is. Köszönöm, hogy az én értékem nem a kattintásokkal és lájkokkal mérhető, hanem azzal, hogy a Te gyermeked vagyok. Tisztítsd meg elmémet a napi zajtól, és adj pihentető csendet, amelyben egészen átadom magam Neked. Ámen.”

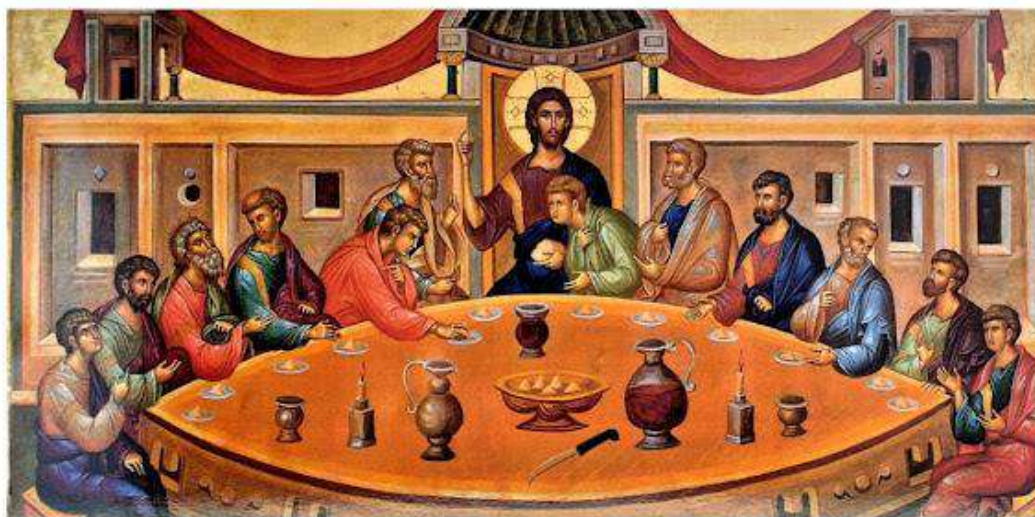
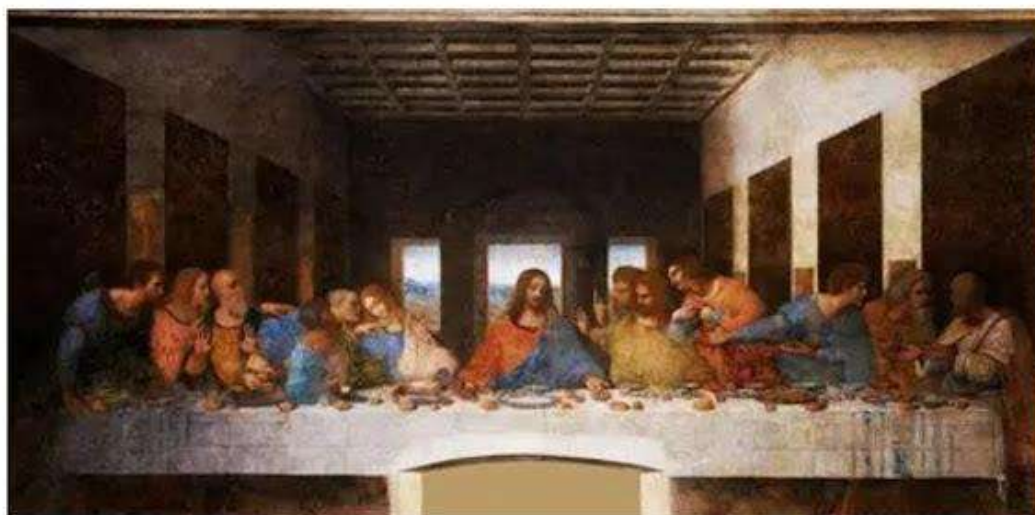
BL/Felvidék.ma

HOLA HELYED NAGYCSÜTÖRÖKÖN?

A Leonardo Da Vinci-festmény önvizsgálatra hív

BL 2026.04.02. Felvidék.ma

[Megosztás a Facebook-on](#)



Az Utolsó vacsorán hol lenne a helyed?

Volt úgy, hogy Milánóban éppen nagyhéten álltam meg Leonardo da Vinci 1498-ra, élete utolsó évére befejezett hatalmas szekkája, az Utolsó vacsora előtt. A Santa Maria delle Grazie templom gyűjteményében látható kép mindig lenyűgöz. Szakrális vonzása, fluiduma van. A spirituális kérdést, amit megragadó módon felém is sugároz, így fogalmaztam

meg: *Én hol lennék ezen a megrendítő szakrális, jellemrajzos képen?* Hiszen az emberi karakterek kiábrázolt seregszemléje van ott Jézus körül. A megrendítő pillanatban, amikor Júdás vele együtt nyúl a tábla (Márk 14,17-21). Ennek az önvizsgálatra hívó, sőt kényszerítő festménynek egyetlen alakjával sem tudom magamat teljesen azonosítani. Mégis valamennyiből van, lehet bennem, minden emberben valamilyen vonás. Egyetemes jellemvilág bontakozik ki a szemeink előtt.

Lélektani pillanatfelvétel ecsettel

A **világhírű „szakrális jellemterképen”** a tizenkét tanítvány hármas csoportokban helyezkedik el. Mindegyik a maga módján reagál Jézus szavaira. *„Bizony mondom nektek, egy közületek elárul engem, aki együtt eszik velem”* (Márk 14,18). Nézzük meg közelebbről a szinte valamennyi embertípust képviselő tanítványok lelki profilját!

A kép bal szélén látható csoportban **Bertalan** döbbenetesen feláll az asztal túlsó végén, mintha nem hinne a fülének. Elárul engem? – Téged, Uram?! Ez lehetetlen, vélhette. Az **ifjabb Jakab** megrökönyödve néz, keze Bertalan felé lendül. **András** mindkét tenyerét felemeli, mintha védekezne: Én biztosan nem leszek az! A Jézus balján, hozzánk közelebb ábrázolt csoportban látjuk **Júdást**. Ő az egyetlen, akinek arca árnyékban van. Az árulás bérét, a 30 ezüstpénz zacskóját szorongatja és ijedten visszahúzódik. Könyöke az asztalon, a sótartót, ami a szerencsétlenség jelképe volt, felborítja idegességében. **Péter** Júdás mögül hajol előre, feszült és agresszív. Kést szorongat jobb kezében, ami utalás a későbbi Gecsemáné-kerti jelenetre, a fül levágásának indulatára (Máté 26,51kk). Jánost sürgeti: kérdezze meg a Mestertől, kiről beszél? **János** Jézus jobbján ül, nekünk ez balra. Ő a szeretett tanítvány. Szinte elhagyja ereje a hírre, csaknem ájultan, mély szomorúsággal hajol el Jézustól Péter felé. A mély, csendes fájdalom jellemeként nem vitatkozik, de már előre gyászol. **Jézus** a festmény középpontjában, elképesztő nagy nyugalomban pedig mindent tud előre. Kezei háromszöget alkotnak, a Szentháromság jelképeként és tagjaként. A harmadik csoport Jézus jobb oldalán **Tamással** indul. Mutatóujját felfelé emeli, mintha ezt a kérdést jelezné: Csak egy van, Uram? Aztán az **idősebb Jakabot** látjuk, megdöbbenésében karjait széttárja, mintha élő gátját akarná képezni a szörnyű hírnek. **Fülöp** feláll, mellére teszi kezét, mintha ezt mondaná: Uram, ugye nem én leszek az? Az önvizsgálat és a tiszta lelkiismeret készségével áll ott. S végül a negyedik csoport a kép jobb szélén. **Máté** két karjával Jézus felé mutat, de arccal a csoport széle felé fordul, mintha magyarázatot várna a többiektől. Aztán **Tádé**, aki tanácstalanul, értetlenül néz a többiekre. S végül az asztal jobb szélén **Simon, a zélóta**, méltósággal ül, de zavart kézzel gesztikulál, próbálja értelmezni az elhangzott súlyos mondatot.

Kik képviselnek téged a festményen, Jézus jelenlétében?

Talán Péter, aki ugrásra kész, fogadkozik, kést ragad, fanatikus védelmi szerepbe képzelve magát? Mintha Jézust ember megvédhetné! *Túrmezei Erzsébet* kifinomult női lélekkel írja versében: „*Uram, Teneked sok a Pétered...*” (Meddig). Korunk sok embere ilyen: az önismeret tükrébe ritkán néz, a lelkesülés és a teljesítmény (az nem eshet meg...tudod, hogy szeretlek, mégis csődöt vall a kakasszós reggelen) hajtja. Szóban hitvalló, de elhamarkodottan ígérető. Háromszor tagadja meg Jézust. *Júdás* is korunk embere. Mennyi van belőle bennünk? A pénzért sok mindenre képes ember. A profit és a pénzes zacskó rabja a végtelen szeretet, önfeláldozás, isteni értékrendet földre hozó Jézus mellett. Micsoda kontraszt! Digitális világunkban ő az, aki az embertársát eladható terméknek tekinti. Minden adottságával, mit korunkban a technika, az algoritmus bezsebel. Elárulja a bizalmas emberi kapcsolatokat harminc rongyos ezüstért. Végül olyan konfúzus viharba kerül önmagával, hogy eldobja az árulás bérért és önmagát is. Ez a legsúlyosabb ára minden árulásnak. Nem kell önmagának, nem kell a zsidóknak, akik lefizették, s ki tudja: talán Istennek sem? Háromszoros, halálos csőd – totális életcsőd. Ő nem következmények nélküli országban élt.

Nekem, s talán neked is, a legszimpatikusabb **János. A csendes emberi méltóság áldottja**. Csupa Jézus-rezonancia. „*S olyan kevés a csendes Jánosod, / aki nem ígér, nem fogadkozik, / de elkísér egész a Golgotáig*” – írja róla a költő. János alakja Leonardónál és bizonyosan a valóságban is, a legnyugodtabb. Nem véletlen, hogy a keresztről majd a Fájdalmak Embere, Isten Fia őreá bízta édesanyját, Máriát (János 19,26-27). *Ő az, aki Krisztushoz hajol. Az utolsó vacsorán, a keresztt alatt is Jézus-hódolás, odaalázkodás jelleme fő vonása*. Ma így mondanám: *a digitális zajban János az, aki képes a „digitáliskori böjtre”: aki le tudja tenni a kütyüket, hogy csendben maradjon. Ő nem a virtuális hírnév után fut, hanem a jelenlét méltóságát választja. Ő az, akinek a hite nem „posztolás”, hanem kitartás a keresztt alatt is*.

Az asztal még nyitva áll

Nagycsütörtökön Jézus, a Szabadító hív asztalához. Mai Pétereket, Jánosokat, a tizenegyet, milliókat, embermilliárdokat. Leonardo „halhatatlan” festményén valamelyik ezen a napon és ezen a nagyhéten is képvisel, odahív Jézushoz Téged. Digitális korunk embere számára a legnagyobb felszabadulás, igazi Jehusa-adta szabadítás, ha felismeri: Isten a szívünket nézi, keresi.


*Jézushoz jöjjetek, megfáradtak,
Igája néktek is nyugalmat ad.
Terhe könnyű, irgalma nagy.*

BL/Felvidék.ma

NEMZETGYÓGYÍTÓ MAGYAROK

IMÁIBÓL

Nemzeti metanoia, nemzeti megtérés a nagybőjt és a nagyhét legnagyobb hívása és kihívása Magyarországon és a Kárpát-medencében.



Ma a mi zaklatott országunknak és népünknek nem gyűlöletre, féligazságokra, vagy tiszta hazugságokra, hanem gyógyító Igazságra van szüksége. Az Egre! Őt nagy nemzeti megtérésben fogadhatjuk be, egyénileg és közösségileg. Nélküle hazánk, jövőnk végzetes irányba sodródik. Mi az Örökkévaló meghívottjai vagyunk. Hitben új irányt, örök horizontot látunk magunk előtt Krisztusban, Igéjében, Egyházában és a teremtett világban.

Térjünk hát e nagybőjti időszakban az milliárd módon Jelenlévő Örökkévalóhoz, Krisztus által, Lelkének világosságában!

Imádkozzunk nemzeti gyógyító metanoiáért és megtérésekért!

BETHLEN GÁBOR, II. RÁKÓCZI FERENC, SZOKOLAY SÁNDOR

LÉLEKHÚROKON MÁIG ÁTREZGŐ IMASÓHAJAI



BL

Napjaink nagy tétje és kérdése, amit a közéleti hangzavarban olykor vagy sosem gondolunk át: **lesz-e magyar nemzeti és egyéni metanoia, megtérés?** Majd megtérésre megújulás, magyar jövő a Kárpátok alatt? A szó eredeti bibliai értelmében: megfordulás, egyéni, közösségi zsákutcákból visszafordulás? Az ütközéssel fenyegető fal előtt megállás? S előrevivő visszafordulásunkban rátalálunk-e az út, igazság, életre? Ó, az Út Ura, földi és örök hontalanságból hazavezető élő Úr az Egyetlen, aki nem ígérget, hanem azonnal cselekszik. Ahogyan Ézsaiás is leírta Róla: „*Mielőtt kiáltanak, én már felelek, még beszélnek, én már meghallgattam*” (Ézsaiás 65,24). Mert Isten nem gyönyörködik a bűnösök zsákutcaiban, a megvezetések praktikáiban. Ő az égi távlatok, s oda vezető imalajtorják, a végtelenség Istene. Fia pedig, Jézus Krisztus az egyetlen igazi győztes még akkor is, amikor látszólag a Via Dolorosa, a Fájdalmak Útja Jézus számára is vég, Golgotával, töviskoronával, összevérezett botrányfával, a kereszttel. Amikor a Kísértő horizontokat, égi távlatokat és lépésnyi életutakat végleg megpróbált eltorlaszolni. De Őt harmadnapra feltámasztotta a Végtelen Jóság és Szeretet Istene. *Victor, quia victima* – győztessé lett az áldozat Őáltala, mert az Atya nem hagyta rothadásban, sírban, halálban, vereségben

Fiát, és evangéliumát. Nem hagyja ma sem. Ha valakihez bizalommal lehet fordulni a felfordulások világában, akkor az Ő. A már mindent bizonyított Istenünk. A talpra állító, a sírkövet elgörgető, a továbbsegítő Úr. Az eszköz pedig, amivel talpra állít, a Szó, az Ige, és a Lélek kimondhatatlan energiamezője, a létgyógyító, a nemzetgyógyító örök Szeretet. Aki csak imával érhető el, de azzal igen!

Nemzeti, egyéni megújulás, Őhöz fordító metanoia, megfordulás kell igazságok-hazugságok által össze-vissza mixelt nemzetünknek, népünknek – Neked és nekem is. Gyógyító, tisztázó, a dolgokat helyükön, értéküknek megfelelően láttató Ige mindennapi kenyérként.

Igazság kell mindannyiunknak, aki Ő maga. Az Egyetlen. Az Oszthatatlan. A Pártatlan. A Maradandó.

Ha valamikor, most van szükség nemzeti imanapra. Amit elmulasztottunk kijelölni magunknak. Ha mi nem tudtuk, akkor az események kijelölik a helyét ebben a 2026. évi nagybőjtben és **nagyhéten!** Amikor az indulatok forgószele értékest és talmit az éjig sodor, s tegnapi valónk törmeléke, szennyező visszazuhan ránk. **Nemzeti imanap kell, hogy kinyíljon a szemünk és tisztábban lássunk.**

Miként *Bethlen Gábor* nagyságos erdélyi fejedelem, amikor 1619-ben az országgyűlésben felszólították Erdélyország nagyjai: „*Tartson penitenciát, nagyságos fejedelem!*”. És ő tartott. Bibliásan, imádkozó szívvel, minden évben. Az istenadta nép pedig követte hites és hiteles fejedelmét. Mert meghallották és követték az Ige életre vezető, életben tartó igazságát: „*Ha közületek valaki bajban van, imádkozzon!*” (Jak 5,13). Van elég egyéni és közbajunk, lenne bizony mit „leimádkoznunk”.

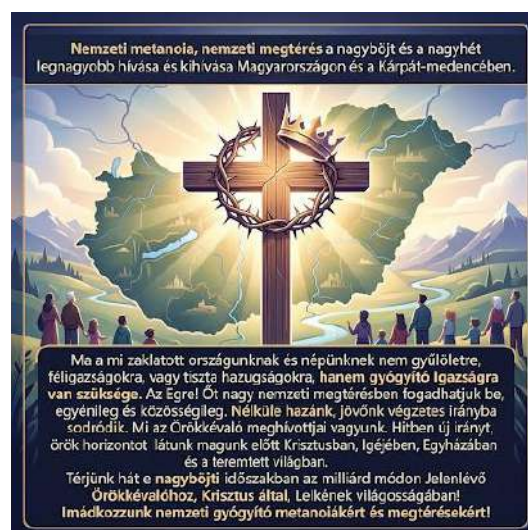
Vagy meghallani azt, amit Pál így fogalmazott: „*Semmiért se aggódjatok, hanem imádságban és könyörgésben mindenkor hálaadással tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt*” (Filippi 4,6). És amit Jeremiás sejtetett meg: „*Kiáltás hozzám, és válaszolok, hatalmas és megfoghatatlan dolgokat jelentek ki neked, amelyekről nem tudhatsz!*” (Jeremiás 3,3). Megfoghatatlan, hatalmas dolgokat mond el ma is, nem csak 2500 éve. De csak az imádkozó népnek.

Nekünk is voltak, vannak nagy imádkozóink. Nemzetünket, népünket, családjainkat Isten elé emelők. Nemzetgyógyító szóra, látásokra segítők, hívogatók. Az idő érzékeny húrjain lélektől-lélekig rezdülnek imáik.

II. Rákóczi Ferenc (1676-1735) nemzetpróbáló, súlyos helyzetben jegyezte le bujdosóknak és honban maradt hontalanoknak *imáját a hazáért nehéz időben, melyből részlet:*

„Úristen! Igazság kútfeje, kegyelem kimeríthetetlen forrása, ki parancsolataidról megfélelkezett népedet néhanapján a szolgaság jármával sújtod, hogy megtörvén gögjt, amint a büntetésben igazságot adtál, a megbocsátásban újból kegyelmet nyújts neki. *Bevalljuk, Uram, őseink nyughatatlanságát, beismerjük mindennapi vétkeinket, amelyekkel ellened támadván, valóban megérdemeltük ostorodat. Rászolgálunk, Uram, hogy nemzetünk dicsősége elenyésszék, s gyermekeink idegen nép járma alatt görnyedjenek. Méltók vagyunk, hogy magvunk szakadván, eredetünk emlékezete és nemzetünk neve feledésbe merüljön, mivel elhajoltunk tőled, Istenüktől és Urunktól. Mindazonáltal, ó Uram, tekintsd a nyomorúság ez örvényébe hullott népednek sóhaját...* Tekintsd a bűnhődésre kész ártatlanoknak kiontott vérét, s ne feledkezzél meg irgalmasságod cselekedeteiről, melyekkel hajdan oly kegyesen elárasztottad szolgaságban sínylő választott népedet. És ha lelkünkben lángra lobbantanád felszabadulásunk vágyának tűzét, vezérelj cselekedeteinket, erősítsd meg karunkat, élesítsd fegyvereinket, hogy egyesült erővel szolgálhassunk kegyes akaratomnak. Adj, Uram, azoknak, akiket vezéreinkül rendeltél, hivatásukban bölcsességet, a balsorsban bátorságot, a szerencsében mérsékletet, hogy végzéseite útján haladjanak: Te jelöld ki, Uram, táboraink határát, vedd körül irgalmasságod köntösével, óvd meg az ellenségnek cseleitől, s üzd el az álmod a virrasztók szeméről, nehogy készületlenül találtsunk.... A mi Urunk Jézus Krisztus által, ki a Szentháromságban veled él és uralkodik mindörökkön örökké”. Ámen.

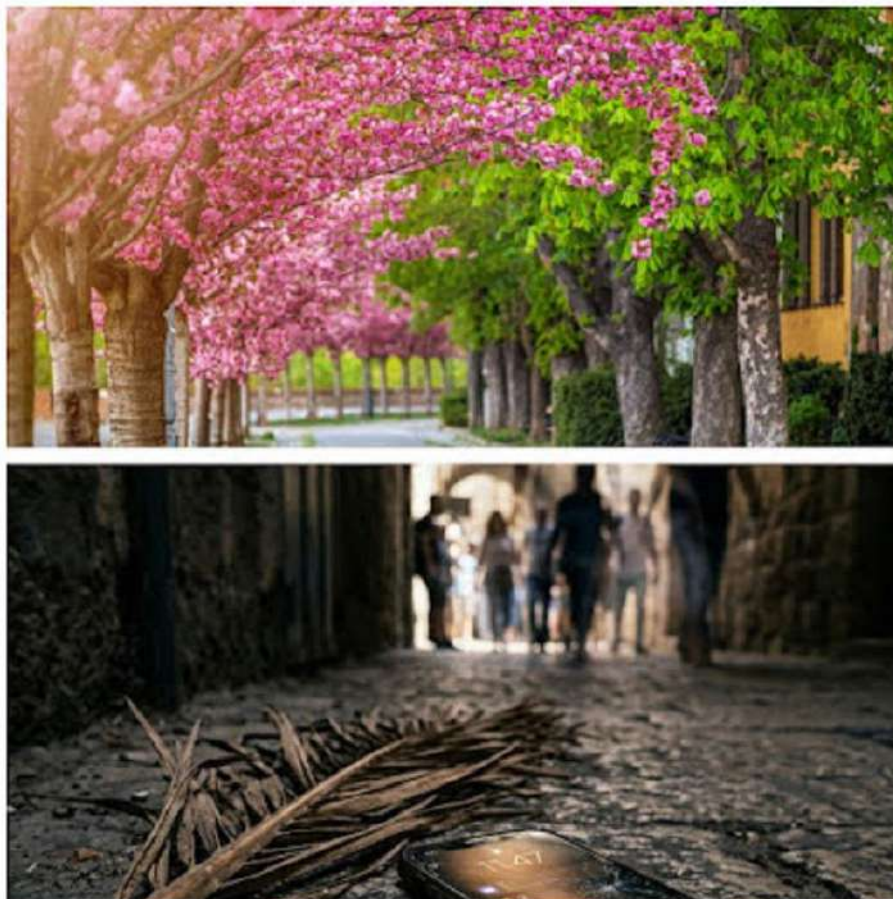
Az evangélikus **Szokolay Sándor** (1931-2013) zeneszerző, **Ima a hazáért** megzenésített könyörgésében, aminek hallgatható változatát el is érhetjük, napjainkhoz közeli időben így fohászokodott közimájában: „Én Uram, Istenem, vigyázz ránk!/Ne hagyjad elveszni a Hazát!/Sírva kér két szemünk./Irgalmazz minekünk!/Emeld fel magadhoz Nemzetünk!/Szeretet fénye ég bennünk./Míg élünk hiszünk és remélünk./Vigyázz ránk, nyújtsd kezéd./Oltalmazd népedet,/Az ősi Magyar Nemzetet!”.



Elvirágzott virágvasárnapok – az egynapiság trónfosztása

BL 2026.03.29. Felvidék.ma

[Megosztás a Facebook-on](#)



A fenti két fotó hatalmas hangulati ellentétével felsejlik előttünk virágvasárnap különös üdvtörténeti feszültsége. A királyváró tömeg ünnepi ujjongása és a szamárcsikóért küldő Úr szelíd szava közötti feszültség. Az üdvözítés történetének drámaian szomorú órái, amikor a pálmaágak a zavaros emberi várakozásokról, a tömegpszichózis múlandóságáról jajongják el füllel nem, de lélekkel meghallható siratóéneket.

Nem kétséges: a sárba taposott pálmaág egykor és az összetört fedlapú mobil telefon egymás mellett a fotón az „elvirágzott virágvasárnapról” üzennek lélekhangon. Az ujjongó tömeg hangulati „flow-élményéről”, a talmi fogadtatás és a közelgő Koponya-hely közötti halálos feszültségről.

A magyar irodalomban a virágvasárnap a hamis dicsőségvágy („áldott a király!” Luk 19,38) és a gyorsan hervadó lelkesedés szimbóluma is. Pilinszky Jánosnál a virágvasárnap egyenesen a „végzetes út kezdete”.

Robert Herrick To Blossoms c. verse kifejezetten arról szól, hogy a virágok milyen hamar elhervadnak, és ezt párhuzamba állítja az emberi sorssal. A pálmaágakkal, amiket ma elszórnak, holnapra pedig már csak száraz kórók.

A kontraszt valóban szembetűnő a harsány „Hozsanna” és a pár nappal későbbi „Feszítsd meg” között. Mi marad a virágokból, a ruhákból, a pálmaágakból, amikor a tömeg elszéled? Virágvasárnap egyik legtragikusabb vonása a tömegpszichózis és a valódi hit közötti szakadék. A „Hozsanna” ugyanis a tömeg részéről nem imádság volt, hanem politikai követelés („Segíts meg, kérünk!” – ez akkor a rómaiaktól való megszabadításra vonatkozott).

Az egynapiság drámája

A sikerszomj ünnepe volt valójában a nagyheti startnap. Jézus jeruzsálemi bevonulásakor a tömeg több tízezer főt számlált (a zsidó pászkára Jeruzsálembe feljött zarándokok miatt). De a „mag” megdöbbenően kicsiny. Ezek szórták a ruháikat az útra a tömegeből.

Ám péntekre a „Hozsannát” ordító lojálisok és kíváncsiak nagy része elnémult, vagy „Feszítsd meg”-et” kiáltott. Csupán négyen-öten maradtak (János apostol és az asszonyok) a kereszt alatt. Ez a sírva-vesztesen is hűségük 0,1%-nál is kisebb aránya volt a hömpölygő tömegben.

A tömegpszichózis önbecsapása

A politikai Messiás-várás csapdája az volt, hogy a tömeg nem Jézust ünnepelte, hanem a saját vágyait, amiket Óreá vetített. A nép új királyt akart, aki kenyeret ad és adót csökkent. Ezekkel a materiális vágyakkal szemben Jézus szándékosan számaron érkezett a béke és alázat jeleként. Nem harci lovon, mégis „hódítónak” akarták látni. Amint viszont kiderült, hogy nem fog kardot rántani Pilátus ellen, a tömeg „elvirágzott” – a szeretetük azonnal gyűlöletté vagy közömbösséggé vált.

A virágvasárnapi „szelfi-keresztyénség”

A tömegnek a bevonulás csak egy esemény, „sztori” volt az ünnepi látványosságok folyamában. Ma is sokan keresik a „flow-élményt” az egyházban (zene, fények, közösségi feeling). De amint jön a nagyhét csendje és az áldozatvállalás, a tömeg „elvirágzik”.

A legutóbbi népszámlálási adatok (2022) szerint Magyarországon a lakosság kb. 40-43%-a vallotta magát valamilyen keresztyén felekezethez tartozónak („papírtömeg”). A nagyheti hűségesek, azaz a rendszeres templombajárók aránya azonban csupán 7-10% körül mozog.

Ha a mély, elkötelezett tanítványságot nézzük (akik nemcsak „szolgáltatásként” fogyasztják a vallást), ez a szám még alacsonyabb. Ma is ugyanaz a dinamika, mint egykoron: a tömeg ott van a „ünneplésnél”, de a „Kereszt és a Csend” (Nagyhét) idején a többség elszéled.

Legyen offline Nagyhéted

Ma a figyelmünket (attention economy) áldozzuk fel az algoritmusok, a mobil, a laptop, és más kütyük oltárán. Márpedig csak az „offline” lét, nagyhét az igazi digitális kori lelki böjt. Személyiség gyógyító hatással. Ha kikapcsolod a telefonod, megszűnik a „virtuális hozsanna” (lájkok, értesítések), és marad a nagyhét meghitt, életformáló, az érzelmi zűrzavarban is kikapcsolódást kínáló valósága.

Szükséges lenne legalább nagyhéten szembenéznünk napjaink tagadhatatlan valóságával: a digitális világ is „elvirágzik”. A technológia megígéri a kapcsolatokat (világháló), de gyakran csak magányt ad.

Ma okos telefonokat emelünk magasba a koncerteken és sport, és egyéb eseményeken – ez a modern „hozsanna”. De ezek fénye gyorsan kialszik, amint lemerül az akkumulátor vagy véget ér az esemény. A tömeg egykor és ma sem a Megváltót ünnepelte, hanem a saját politikai és jóléti vágyait. Az ünneplés „céltalan egynapiságáról” hamar lehullott a lepel: amint kiderült, hogy Jézus nem a várt földi király, a tömeg „elvirágzott”.

„Kütyüböjt” legalább Nagyhéten

Délvidéki reformátusaink énekeskönyvében szerepel egy szép lipcsei ének: Ó, miként fogadjalak, mint menjek elődbe./Ó, engedd, kívánjalak Tégedet lelkembe. Igen, ők tudtak még így virágvasárnapolni. Nehéz időkben, a délszláv háború félelmetes fegyverropogása közben is. Ma más indulatok dúlják fel nagyheti ünnepezdetünket. S tudunk-e méltó módon ünnepelni? Pedig lehet mássá formálnunk tudatosan ezt a hetet (is).

A virágvasárnapi történet lukácsi változatában kétszer is elhangzik: „Az Úrnak van szüksége rá” (19,31; 34).

Az egész nagyhét Isten – és ember drámája, majd hatalmas, húsvéti felütésére az Úrnak megváltásunkért van szüksége, nekünk pedig egy másfajta, nem a tömegpszichózistól átzaklatott csend miatt van rá szükségünk.

Ezért napi személyes lelki gyakorlatként legalább ennyit tegyünk meg: induljon minden reggelünk lehetőleg kütyümentes ébredéssel. Ne a kijelzők görgetésével kezdjük a napot, ami szinte arctalanná gyúrja az embereket. Közlekedési eszközökön és még templomokban is. Csenddel, imádsággal, bibliaolvasással induljon minden napod. Napközben figyelmed védelméért építs böjt-szigeteket. Munkád vagy napi tevékenységeid során iktass be szüneteket, amikor az eszközöket teljesen kikapcsolod. A „belső egyensúly gyors visszanyerésének” eszköze a böjt-sziget.

Biztosíts elsőbbséget a személyes interakcióknak, naponta annyiszor, ahányszor csak lehet. Azaz: a fizikai valóságban a melletted lévőkre fókuszálj az online babrálások, értesítések helyett! Esti naplezárásod legyen a csend helyreállítása. Fújj időben digitális takarodót. Általad meghatározott esti időpont után az algoritmusok (közösségi média, hírek) kizárására neveld rá magadat. A kütyük ne legyenek társaid a hálósobában vagy a családi térben.

Legyen az idei virágvasárnap ily módon el nem virágzottá, hasznossá és cseresznye virágzásra emlékeztetővé! Erre van az Úrnak és neked is szükséged!

BL/Felvidék.ma